

Розділ перший

Існує незаперечна істина: молодий одинак при великих статках зобов'язаний шукати собі дружину.

Хоча нікому не відомо, що відчуває або думає собі сам той одинак, коли вперше прибуває у якісь краї, ця істина настільки укорінена в головах сусідських родин, що на нього одразу дивляться, як на законну власність котроїсь із дочок.

— Любий мій містере Беннет,— звернулася одного дня місіс Беннет до чоловіка,— ви чули, що Незерфілд-парк на-решті орендували?

Містер Беннет відповів, що не чув.

— Втім, це так,— провадила жінка,— місіс Лонг щойно там побувала й усе мені переповіла.

Містер Беннет розмови не підтримав.

— Невже вам не цікаво, хто його винайняв? — нетерпляче вигукнула місіс Беннет.

— Зазвичай у таких випадках у жінки навряд чи залишається бодай якась краса, аби нею перейматися.

— І все ж таки, любий мій, вам конче треба відвідати містера Бінглі, коли він оселиться тут.

— Цього я вам обіцяти не можу. Так і зятяте.

— Але подумайте про своїх дочок! Тільки уявіть, яка б то була чудова партія для однієї з них. Сер Вільям і леді Лукас твердо налаштовані вирушити до нього з візитом — саме з таких міркувань, ви ж знаєте, що вони ніколи не знайомляться з новоприбулими. Ні, справді, ви мусите до нього вибратися, адже ми з дівчатами не зможемо піти до нього, якщо ви не познайомитеся з ним першим.

— Ви занадто делікатна, повірте. Гадаю, містер Бінглі буде радий вас бачити, а я передам через вас записочку — кілька рядків із запевненням, що даю своє благословення на його одруження з тією з моїх доньок, котру він уподобає, — хіба що вставляю добре слово про мою милу Ліззі.

— Я волю, щоб ви того не робили. Ліззі нічим не краща за своїх сестер: вона і наполовину не така вродлива, як Джейн, і наполовину не така весела та жвава, як Лідія. Проте ви завжди віддаєте перевагу саме їй.

— Жодній із них нічим похвалитися, — відповів містер Беннет. — Усі вони нерозумні й неосвічені, як і решта молодих дівчат, от тільки Ліззі має трохи більше здорового глузду, ніж її сестри.

— Містере Беннет, як ви можете так ображати рідних дітей? Вам просто подобається мене дратувати. Ви не маєте і крихти співчуття до моїх нещасних нервів!

— Помиляєтесь, люба. Я безмежно шаную ваші нерви. Вони — мої старі друзі. Я поштиво слухаю, як ви про них говорите, вже щонайменше двадцять років поспіль.

— Ви просто не уявляєте, як я страждаю!

— Сподіваюся, все минеться і ви ще побачите, як у наші краї прибуде чимало молодих людей із чотирма тисячами прибутку на рік.

— І яка нам від того користь, навіть коли їх приїде двадцятеро, якщо ви відмовляєтеся з ними знайомитися?

Містер Беннет являв собою таку дивовижну суміш гострого розуму, саркастичного гумору, стриманості та примхливості, що двадцяти трьох років життя з ним не вистачило його дружині осягнути його характер. А от її натуру зрозуміти було куди простіше. Вона була жінка пересічних здібностей, обмежених знань і мінливого норову. Коли вона дратувалася, то називала це нервами. Метою її життя було видати заміж усіх своїх дочок, а головною втіхою — візити та плітки.

